

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

V. Quaratione vocula & ratio personæ co[m]munis sit omnibus personis
diuinis & de singulis prædicetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

esse pseudographum. Quod si maior plane vniuersaliter accipitur, & sine limitatione, falsa est: neque valet inductio ex rebus creatis, quia diuersa est ratio in diuinis, vt dictum est, & ex fide constat.

20 Quo sensu etiam Gregorius de Valentia quest. 2. punct. 4. Suarez lib. 4. c. 3. & Vasquez disp. 122. cap. 2. & tandem etiam Albertinus tom. 1. princip. 7. corol. 1. num. 6. respondent, principium illud vniuersim sumptum, & in diuinis, non habere locum, ob singulare & illimitatum esse diuinae essentia; quae etsi reipsa vna entitas sit, aequiualeat tamen pluribus, imo reipsa quoque plura est, nimirum tres personae, simulque infinite distat a rebus creatis, ex quarum inductione solum vti Principium illud collectum est, ita inter limites eisdem contineri debet, &c. S. Thomas q. 28. a. 3. ad 1. responder, axioma procedere de his, quae sunt re & ratione eadem vni tertio. Quomodo autem, formae ac modi Syllogismorum per se non nitantur hoc principio, sed illo, *Dicit de omni, & Dicit de nullo*, videri poterit apud citatos.

21 Ad tertium Respondetur, maiorem veram esse, in rebus creatis, ex quibus sumpta est inductio; falsam in diuinis, de quibus alii fides docet. Cuius simile etiam circa Incarnationis Mysterium accidit, quo fit, vt in Christo sint duae naturae perfecta & completa, & vna tantum persona: quod itidem in nulla re creata accidit.

Ad quartum Respondetur, axiomata illa sic intelligenda, vt non affirmetur idem de eodem, eadem ratione, & secundum idem: quod etiam in proposito accidit. Quia de eadem simplicissima entitate diuina affirmatur, quod sit multa, & vnum; seu multa, & non multa, non eadem, sed diuersa ratione; nimirum multa relatiua, seu multae personae; vnum autem absolutum, seu vna essentia: quantumuis essentia & personae inter se non nisi ratione differant.

22 Si quis dicat, hoc ipsum esse impossibile, vt vna & eade a parte rei simplicissima ac indiuisibilis entitas sit simul re vna entitas, & plures entitates, in quocumque etiam diuerso genere entis, praesertim si interim plures illae entitates non nisi ratione differant ab illa vna entitate: Respondendum est, id non esse impossibile, quando vnum illud, seu vna illa simplicissima entitas, etsi ratione tantum differat a pluribus, ita tamen ab ijs virtualiter distinguitur, vt simul aequiualeat pluribus realiter distinctis: quod hoc loco accidit, quia entitas essentiae diuinae ratione quidem tantum, sed simul tamen etiam ita virtualiter distinguitur a personis diuinis, vt ob singularem eminentiam, aequiualeat etiam pluribus re distinctis. Pari ratione possunt tres personae, secundum suas proprietates personales, reipsa vnum esse in essentia, & simul tamen plura respectiua, seu plures personae; quantumuis haec plura non nisi ratione differant ab illo vno, quod est essentia. Quia, vt dictum, hoc vnum ita saltem virtualiter distinguitur ab illis multis, vt etsi ratione tantum ab ijs distinguatur, ipsa tamen essentia ac persona qualibet inter se comparata, aequiualeant pluribus etiam re distinctis; iuxta ea, quae de virtuali attributorum diuino-

rum distinctione generatim docuimus supra disputatione 2. quaestione 2. dubio 3. Quod est quidem in nulla re creata accidat, & vero satis capi & intelligi a nobis in hac vita non possit, qui proprias rationes entis illius diuini non nouimus, nec vllum proprium eius conceptum habemus; nihil tamen obstat, quo minus per fidem credatur, de re illa admirabili, quae infinitis modis ab alijs differat, & cuius adeo etiam Maiestatem decet, aliquid habere singulare & incomprehensibile.

23 Quod si quis rursus virgeat inductionem, ex omnibus rebus creatis, in quibus nunquam fit, nec fieri potest, vt vnum aliquid sit plura, & vnum re, si vnum & plura illa alioquin inter se non nisi ratione differant; respondendum est, inductionem istam ex rebus creatis collectam, debere se continere intra terminos rerum creatarum, ex quibus collecta est: alioquin si limites suos transgrediarur, falsam fore, vt ex lumine fidei, quod altius & excellentius est lumine naturali, nouimus. Plura argumenta aduersariorum ex Scriptura, ratione, & Sanctis Patribus petita, praecipue contra diuinitatem filij, & Spiritus sancti, dissoluunt Gregorius de Valentia, citat. quaestione 1. p. 1. §. 21. 22. 23. & 25. & Bellarminus tom. primo controuers. 2. de Christo libro primo, capite decimo tertio, & sequentibus.

DVBIVM V.

Qua ratione vocula ES ratio Personae communis sit omnibus personis diuinis; ES de singulis praediceretur.

S. Thom. 1. p. q. 29. a. 4. §. q. 30. a. 4.

VARIA & multiplex est hac de re dubitatio, nimirum 1. quid nomen personae in genere, formaliter significet, an solam negationem, an secundam intentionem, seu ens rationis; an aliquam rationem positiuam realem. 2. Quid nomen personae in diuinis formaliter significet; an absolutum aliquid, an respectiuum; adeoque, an essentiam ipsam, an relationem. 3. An personae nomen & ratio vniuoce communis sit personis creatis & diuinis; aut saltem diuinis inter se. 4. An quidditativè de singulis praedicitur; an solum denominatiue. 5. An sit aliquid commune pluribus personis, per modum alicuius vniuersalis: quae singula sequentibus assertionibus ordine explicamus: quibus etiam varietatem sententiarum, quae est inter Doctores, de his rebus subiicimus.

Assertio I. Nomen personae, siue generatim, siue particularim (de diuinis) loquamur, formaliter ac directè non dicit solam negationem communicabilitatis; nec intentionem secundam, seu ens rationis; sed conceptum obiectiuum realem & positiuum, aliquo modo non secundum rem, sed secundum rationem comunem omnibus perso-

perlo-

personis. Ita docet S. Thomas hic q. 30. artic. 4. Caietanus; & Thomistæ ibidem. Gregorius de Valentia q. 3. pun. 3. Suarez lib. 1. cap. 30. n. 8. Vasquez disp. 130. cap. 2. Idem docent ex antiquioribus Scholasticis Alensis 1. p. q. 56. memb. 4. art. 2. Bonaventura in 1. d. 25. a. 2. q. 1. Capreolus q. 1. a. 1. Marsilius in 1. q. 17. art. 2. nec dissentire videtur Aureolus in 1. d. 23. q. 1. art. 3. etsi nonnulli contrarium docuerint.

Etenim Scotus in 1. d. 23. q. 1. asserit, nomen personæ formaliter ac directè dicere solam negationem communicabilitatis: si tamen aliquid positivum significet, quod non omnino improbabile censet; putat id aliud esse non posse, quam aliquid commune relationi & substantiæ. Durandus vero citato d. 23. quæstio. 1. ait, formaliter dicere intentionem secundam; quam utramque opinionem refert & refellit S. Thomas cit. a. 4. & Aureolus loc. cit.

Ratio est. Tum quia personalitas dicit modum subsistendi incommunicabiliter, adeoque ultimum complementum naturæ rationalis, per quod subsistit, quale complementum esse non potest, neque negatio, neque intentio secunda, siue ens rationis. Tum quia persona formaliter est principium agendi, quale itidem esse non potest negatio, aut intentio secunda. Et quia omnes personæ diuinæ in hoc conveniunt & similes sunt, quod habent modum subsistendi incommunicabiliter, seu ut loquitur S. Thomas, quod unaquæque eorum subsistit in natura diuina, distincta ab alia, quod formaliter significatur nomine Personæ; hinc fit, ut nomen personæ etiam in diuinis significet cõceptum obiectivum realem & positivum, eumque communem, non quidem reipsa, sic enim una tantum persona esset in omnibus, ut bene etiam notavit Sancti Thomas ibidem; sed ratione; ut in alijs nominibus communibus accidit.

Positio autem, quod nomen personæ etiam in diuinis aliquid reale positivum significet, adhuc tamen controuertitur, quid sit illud reale positivum; seu an vocula personæ formaliter significet essentiam, an relationem, an aliquid ab utraque abstrahens. De quare S. Thomas hic q. 29. a. 4. ex instituto agens, tres recitat sententias; Prima est, hoc nomen persona simpliciter ex virtute vocabuli, in diuinis significare essentiam; sicut nomen Dens, & nomen sapiens; sed propter importunitatem hæreticorum fuisse accommodatum, ex oratione concilij, ut possit poni pro relativo; præcipue in plurali, vel cum nomine partitio: ut cum dicimus tres personas, vel alia est persona Patris, alia Filij. In singulari vero, inquirunt, potest sumi pro absoluto, & pro relativo. Sed hæc sententiam bene refellit S. Thomas. Si enim persona ex vi vocabuli, significaret essentiam, non male hæretici Samaritani negassent in Deo pluralitatem personarum; quorum error proinde ea ratione non fuisset apte sublatus per Nicaenum concilium.

Secunda sententia est, nomen personæ significare essentiam in recto, & relationem in obliquo. Pro qua sententia nullus refertur author, nec argumentum.

Tertia sententia est, significare relationem in recto; & essentiam in obliquo; quia in definitione personæ natura ponitur in obliquo. Et isti, inquit, S. Thomas, propinquius ad veritatem accesserunt. Ad quam accedens ipsemet etiam S. Thomas ibidem, ait, personam diuinam significare relationem ut subsistentem, seu relationem per modum substantiæ. Et secundum hoc verum est inquit, quod hoc nomen persona significat relationem in recto, & essentiam in obliquo, non tamen relationem in quantum est relatio, sed in quantum significatur per modum hypostasis. Et addit: similiter etiam significat essentiam in recto, & relationem in obliquo, in quantum essentia idem est, quod hypostasis. Ita S. Thomas.

In cuius tamen verbis hoc ipsum dubium est, cum ait, nomen personæ significare relationem per modum substantiæ; an directè significet substantiam, an relationem. Caietanus quidem ead. q. 29. a. 4. docet, in Deo formaliter & directè significare relationem; materialiter vero seu indirectè substantiam. Alij plures, ut Alensis, Bonaventura, Gabriel; Marsilius, Capreolus locis cit. & Torres hic cit. a. 4. e contrario dicunt, directè significare substantiam; consequenter verò relationem; & pro se utriusque citant S. Thomam. Res autem ita facillè explicatur, ut docet & simul probat hæc

Assertio II. Nomen personæ directè quidem & formaliter, etiam in diuinis, significat substantiam seu hypostasin, ut patet ex eius definitione; directè vero & materialiter relationem in concreto; V. G. Patrem; hæc enim est, cui conuenit in diuinis esse hypostasin, quæque incommunicabiliter subsistit; quamuis formaliter & expressè nomine personæ ea non significetur; quod solum probant contrariæ sententiæ Authores: Essentiam autem partim significat consequenter, partim connotat in obliquo; quorum hoc ex definitione personæ patet; est enim persona rationalis naturæ individua substantia: alterum colligitur ex eo; quia ipsa hypostasis in Deo idem est cum essentia. Ita docet, & pluribus declarat Vasquez disp. 127. & facillè etiam secundum hæc exponi potest S. Thomas cit. art. 4. eademque ratione ferè in concordiam redigi possunt authores citati, post relatam S. Thomæ sententiam.

Quæ ratione etiã non malè Scotus loc. cit. censuit, positivum illud, per nomen personæ formaliter significatū, esse aliquid commune relationi & substantiæ; quicquid cum Durando cit. dist. 23. q. 1. n. 6. repugnet Vasquez disp. 130. n. 11. Quia enim modus subsistendi incommunicabiliter, vocabulo personæ formaliter significat, in creatis quidem substantijs est aliquid absolutum; in diuinis autem relatio substantialis, recte dicitur significatū eius propriū esse aliquid commune absoluto & relativo; non quidem commune vniuocum, sed analogum; sicut conceptus Entis communis est absoluto & relativo: ex quo non sequitur, totum esse relationis, si formaliter & adæquatè spectetur, non esse ad aliud, sed solum concipi posse inadæquatè conceptu quodam analogicè communi; quo ut sic actu & expressè non referatur ad aliud, quod verissimum est.

9 Assertio III. Nomen seu ratio personæ non est aliquid commune vniucum ad personas, seu creatas, seu diuinas; ac proinde nec vniucè de ijs prædicatur, sed analogicè. Hanc sententiam existimo esse probabiliorem, & communiorem, apud Philosophos, qui communiter docent, indiuiduum non prædicari vniucè de pluribus, sed solum analogicè, quod multo magis de indiuiduo vago dicendum est. Quare eadem assertio colligitur ex Sancto Thoma hic quæst. 30. art. 4. ubi dicit, etiam in rebus humanis, hoc nomen personæ esse commune communitate rationis, non sicut genus vel speciem, sed sicut indiuiduum vagum. Eandem assertionem tradunt Scotus in 1. dist. 26. quæst. 1. §. Tertia opinio, & Aureolus in 1. d. 25. quæst. 1. art. 2. & d. 23. quæst. 1. a. 3. tametsi contrarium ex instituto pluribus suadere conatur Suárez hic lib. 1. cap. 3. à num. 8. qui in eandem sententiam citat S. Thomam hic quæst. 29. art. 4. & quæst. 30. a. 4. Caietani ibidem & q. 27. a. 4. Alensem 1. part. quæst. 56. memb. 4. a. 2. Bohaventuram in 1. d. 25. a. 2. q. 1. Capreolum ead. dist. 25. quæst. 1. art. 1. Marsilium in 1. quæst. 28. art. 2. conclus. 2. Sed isti solum docent, rationem obiectiuam nominis personæ esse realem, & communem pluribus personis; at verò vniucè communem esse, non dicunt.

10 Probatúr assertio. Quia ad nomen commune vniucum requiritur, vt eadem ratione prædicetur de pluribus, adeoque vt ratio obiectiuam personam formaliter significata, secundum rationem eadem planè sit in pluribus; sed hoc dici non potest de nomine personæ, siue referatur ad personas creatas & increatas simul, siue sigillatim ad alteras earum: Ergo, &c. Maior patet. Minor probatur. Primo; quia ratio communis personæ, non est omnino abstracta, secundum rationem, ab inferioribus; sed includitur in singulis personis, etiam qua personæ tales sunt, & inter se distinctæ; eo modo, quo ratio entis includitur in inferioribus; quia Petrus etiam secundum rationem suam vltimam, qua Petrus est, & vt à Paulo distinguitur, est persona; siquidem per ipsam personalitatem, vel vltimum & incommunicabile complementum substantiæ vltimate constituitur.

11 Secundo; quia terminus vltimus debet esse omnino simplex, ita vt in duos conceptus resolui non possit: alioquin enim ipse non erit terminus vltimus, sed includet simul tum rationem termini vltimi, tum rationem terminabilis: sed personalitates quælibet sunt vltimi quidam termini nature; Ergo non potest ab eis abstrahi conceptus realis communis, adeoque nec ratio obiectiuam, quæ secundum rationem nostram eadem planè sit in pluribus personis.

Tertio. Si plures personalitates, seu diuinæ, seu creatæ, habent, in quo conueniant realiter, & in quo differant, tum etiam modus ille, in quo differunt, poterit in communi, & in particulari concipi ac significari; adeoque resolui in duos alios conceptus: sed hoc est impossibile; sic enim dabitur processus in infinitum: ergo sistendum est in primo termino vltimo & simplicissimo, qui secundum rationem nostram non possit eadem ratione communis esse pluribus.

12 Quarto. Si persona vniucè prædicatur de pluribus, tunc erit vniuersale; quod dici non potest; cum nullum sit ex quinque vniuersalibus, vt magis patebit assert. 4. & 5. His addi posset specialis ratio in Deo; quia si in eo abstrahi potest ratio obiectiuam personæ, quæ secundum rationem nostram eadem planè sit, & communis omnibus personis, tum dabitur in Deo compositio, secundum rationem nostram ex communi & particulari, sed hoc generatim loquendo non esse absurdum, dictum est supra disput. secunda, quæstione tertia, dubio primo.

13 Neque his argumentis omnino satisfaciunt Suárez, quando ipsemet ibidem numero decimo sexto fatetur, relationem diuinam, qua constituitur persona Patris, non determinari ad esse paternitatis, siue huius personæ per modum in quo non includatur ipsa communis ratio diuinæ relationis ac subsistentiæ; nec paternitatem constare duobus conceptibus inter se omnino condistinctis; sed dicere solum simplicem conceptum relationis magis expressum & specificum, qui per seipsum determinat conceptum personæ; nec conceptum illum communem esse conceptum generis, vel speciei, aut alterius prædicabilis, sed ad modum transcendentis. Quod est plane dicere, non dari communem rationem obiectiuam personæ; quæ eadem planè sit in pluribus; ad hoc enim necesse foret, vt ratio communis personæ esset plane abstracta ab inferioribus; adeoque etiam vt personalitas quælibet constaret duobus conceptibus inter se omnino condistinctis, vno communi determinabili, & altero particulari determinante.

14 Obijciatur; nomen personæ ad plures personas, præcipue diuinas, non posse esse analogum; quia simpliciter & perfectissime dicitur de quacunque persona; & non magis dicitur de vna, ratione alterius; quam è conuerso. Respondetur, esse analogum secundum analogiam proportionalitatis; quo modo etiam nomen Entis seu accidentis prædicatur de pluribus accidentibus absolutis: quia sicut se habet Pater ad suam personalitatem, ita filius ad suam; & Spiritus sanctus ad suam: neque hæc analogia vniuersim ac necessario postulat inæqualitatem inter plura significata nominis; satis est diuersam aliquo modo esse rationem eorundem; quod in animali, aliisque eiusmodi vniucis cernitur.

15 Assertio IV. An persona significet aliquid commune pluribus personis quidditatiuè, an denominatiuè tantum; adeoque an persona prædicetur de pluribus personis, seu diuinis, seu creatis, quidditatiuè, an denominatiuè tantum; quæstio nominis est: rectius vero negatur vtrumque. Probatúr & declaratur assertio. Sunt enim hæc de re pugnantis sententiæ; vna affirmat prædicari quidditatiuè. Ita recentiores quidam docent cum Caietano hic quæst. 31. art. 4. Alij docent, prædicari solum denominatiuè de Patre, & Filio, vt significatur his nominibus relatiuis. Ita Vasquez disp. 130. cap. 2. in fine.

Ceterum hæc tota quæstio nominis est. Nam si quidditatiuè prædicari idem sit, quod essentialiter prædicari, clarum est, personam etiam in

diuinis, iuxta nostrum quidem concipiendi modum, quidditatiuè de tribus personis (multo minus de personis creatis) non prædicari: quia essentia in diuinis est vna; personæ autem plures. Si quis autem dicat, quidditatiuè seu in quid prædicari omne illud, quod substantiali & intrinseca prædicatione, & non in quale prædicatur, is re ipsa non male dixerit, prædicari in quid, vt loquitur Caietanus. Sed quia sensus prior magis videtur seruare proprietatem verborum; nec adeo modus ille loquendi propriè habere locum, nisi inter ea, quorum vnum est de essentia alterius; cum idem sit quidditas, quod essentia rei, rectius absolutè negatur quidditatiuè prædicari.

16 Neque tamen propterea absolute & simpliciter dicendum est, denominatiuè prædicari; cum intrinsecè & substantialiter prædicetur, & non in quale, per modum passionis vel accidentis, vt rectè etiam indicat Suarez libro primo, capite tertio, numero decimo nono, qui tales prædicationes appellat *personales*: & addit; etiam in rebus creatis, nec indiuiduum vagum nec suppositum, vel personam prædicari in quid, de indiuidua substantia, quamuis completa & integra; ac proinde has propositiones non esse quidditatiuas, Petrus est aliquis homo; seu Petrus est suppositum, aut persona: quia non dicunt formaliter essentiam Petri, sed modum existendi vel subsistendi; quod nos, inquit, appellamus in Qualiter, (non in Quale,) vel in quo modo, &c. Dicamus ergo prædicationes has, substantiales personales: siquidem essentialiter aut denominatiuè prædicari solum est diuisio adæquata prædicationis vniuersalis.

17 Cum quo tam non pugnat, quo minus ratio personæ prædicetur quidditatiuè de personis, seu diuinis, seu humanis, si subiecti accipiatur formaliter & cum reduplicatione, ita vt sermo sit de persona hac vel illa, secundum formalitatem suppositi vel personæ, vt talis est; vt bene aduertit Suarez libro 1. capite 3. numero 19. Sicut etiam relatio diuina prædicatur in quid seu quidditatiuè de tribus relationibus diuinis; quicquid hoc ipsum etiam quidam sine causa negent; etsi genus ad eas non sit propter transcendentiam & simplicitatem, vt notauit Suarez loc. cit. & in simili de persona dicitur.

Nec obstat, quod interroganti, quid est Pater, rectè respondetur, est persona diuina. Id enim accidit, non secundum proprietatem sermonis, sed potius vel ex inopia vocabulorū; vel quia secundum accommodationem vsus loquendi, & mentem interrogantis, id etiam eo loquendi modo interrogari solet: cum alias propriè, & ex rigore verborum ad eam quæstionem absolutè respondendum foret, esse Deum.

18 Assertio V. Persona non prædicatur de personis diuinis per modum alicuius vniuersalis. Ita Sanctus Thomas cit. quæst. 30. art. 4. ad 3. vbi ait; *etsi communitas persona in diuinis sit communitas rationis, & non rei, tamen non sequi, quod in diuinis sit vniuersale, vel particulare, vel genus, vel species.* Et addit rationem duplicem. 1. Quia neque in rebus humanis, communitas persona est communitas generis vel

species. 2. Quia personæ diuinæ habent vnum esse (nimirum tam essentia, quam existentia) genus autem, & species, & quodlibet vniuersale, prædicatur de pluribus secundum esse differentibus. Ita Sanctus Thomas.

Et est quidem hæc eius doctrina communiter, ab interpretibus recepta: sed neutra ratio caret difficultate. Non prima; quia huius ipsius rei causa quaeritur, cur persona in humanis non sit vniuersale; si quidem vniocè prædicetur de pluribus, vt vult Suarez cum alijs nonnullis. Nec secunda; quia ad rationem vniuersalis videtur sufficere, vt prædicetur de pluribus secundum idem nomen: quo modo etiam in diuinis persona prædicatur de pluribus personis. Vt autem illa plura etiam secundum esse distinguantur, vniuersim non videtur necessarium; siquidem hoc ex definitione, aut ratione vniuersalis colligi non videtur.

19 Respondeo igitur ex dictis, rationem assertio- nis esse, quia persona non prædicatur vniocè de pluribus personis, seu diuinis, seu creatis; eo quod non habeat rationem omnino abstractam ab inferioribus; sed inclusam in illis, & inconfuso saltem includentem illa, sicut de ratione entis dictum est.

Quare etiam non probatur, quod docet Vasquez disp. 130. c. 2. num. 12. vbi rationem reddit, quare quidam homo, quod indiuiduum vagum vocari solet, non constituatur à Logicis sextum prædicabile, quia reuera, inquit, nihil commune significat, nisi denominatiuè ratione connotati, sicut vox indiuiduum; sic autem sufficienter ad quintum prædicabile reducitur. Ita Vasquez. Sed sanè, siquidem homo, vt & persona, vniocè prædicaretur de pluribus; cum habeat modum prædicandi peculiarem ex dictis, nulla esset ratio, cur non sextum vniuersale constituerent; præterquam quod ex viori & communi- ori philosophorum doctrina, indiuiduum vagum, ad nullum omnino vniuersale pertinet, vt diximus: esto interim non idem plane significetur, hoc nomine, *Quidam homo*, quod nomine personæ, vt cum Durando q. 1. num. 6. & 7. docet Vasquez ibidem contra Caietanum hic quæst. 30. a. 4. male pro se citantem S. Thomam ibidem: Quia quidam homo expressè significat saltem in obliquo naturam humanam, & subsistentiam particularem in confuso, hanc vel illam: persona, nisi aliquid addatur, nec expressè naturam humanam significat, nec subsistentiam seu personalitatem particularem, sed communem rationem subsistentiæ, quæ proinde etiam signo particulari determinari potest. Magis ab utroque differt Petrus; quia hoc nomine determinatè certa & particularis subsistentia, seu persona significatur: tamen paulo aliter de hac re loquatur Vasquez cit. num. 12.

DVBIVM VI.

An præter tres subsistentias personales & relatiuas sit in Deo subsistentia quædam absoluta, & communis omnibus personis.